ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ. 44

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ Δ. ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

'Αριθ. { Πρωτ. 4141 / Διεκπ 5036 }

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῶν Νέων Χωρῶν.

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐνδεχόμενον ἔνιοι τῶν Σεβασμιωτάτων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων χωρῶν, τῶν ἄρτι διοικητικῶς ὑπαχθέντων Αὐτῇ, ν' ἀγνοῶσι τὰς λεπτομερείας τῶν νόμων τῶν διεπόντων τὰ κατ' αὐτὴν καὶ ἐπιθυμοῦσα, ὅπως διευκολύνῃ αὐτούς, ἔγνω ν' ἀπολύσῃ τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον, διαγράφουσαν τὰ κεφαλαιωδέστερα καὶ συχνότερα ἐν τῇ πράξει τῶν καθηκόντων τῶν Μητροπολιτῶν καὶ δὴ τὰ κανονίζοντα τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν Δ. Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησιαστῆς Ἑλλάδος συμφώνως πρός τε τοὺς κειμένους νόμους ὡς καὶ πρὸς τὴν σχετικὴν Πρᾶξιν τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀπόφασιν τῆς Δ. Ι. Συνόδου. Κατὰ ταῦτα:

1) Οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Νέων χωρῶν διοικητικῶς ὑπάγονται τῇ Δ. Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτινι οἱ ἐν τῷ μέλλοντι ἐκλεγησόμενοι ἀνακοινοῦνται τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐγκαθίδρυσιν, ὑποβάλλοντες ἅμα τῷ Οἰκουμ. Πατριάρχῃ δι' Αὐτῆς Γράμμα τῆς ἐγκαθιδρύσεως αὐτῶν. Πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Νέων χωρῶν ἐπικοινωνοῦσι πρὸς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην μόνον διὰ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου, μνημονεύουσι δὲ τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου («Ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν... καὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας»). Ἐν δὲ ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσι καὶ κατὰ τὰς συνιερουργίας τηροῦσι τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης.

2) Ἐκτελοῦσι τὰς ἀποφάσεις, διαταγὰς καὶ ὁδηγίας τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ εἰσὶν ὑπόλογοι ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ πᾶσαν παράβασιν ἢ ἀμέλειαν περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν καθήκοντα (ἄρθρ. 27 τοῦ Καταστ. Νόμου τῆς 17 Δ)βρίου 1923).

3) Ὑποβάλλουσιν εἰς διπλοῦν κατὰ Σεπτέμβριον μῆνα τῇ Ἱ. Συνόδῳ ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ ποιμαντορικὰ αὐτῶν καθήκοντα (ἄρθρ. 27 § 6 Καταστ), ἧς ἐκθέσεως τὸ ἕτερον κείμενον διαβιβάζεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ.

4) Ζητοῦσιν ἐγκαίρως διὰ χαρτοσεσημασμένης αἰτήσεως ἄδειαν ἀπουσίας, ὁρίζοντες τὸν τόπον, τὸν χρόνον καὶ τὸν σκοπόν, δι' ὃν ζητεῖται ἡ ἄδεια, ἵνα τύχῃ τῆς νομίμου ἐγκρίσεως (ἄρθρ. 32. Βλπ. καὶ ἄρθρ. 8 Ν. Δ. 1925). Τὸ σύνολον τῆς ἀπουσίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ κατ' ἔτος τὸν μῆνα. Διὰ τὴν πέραν τοῦ μηνὸς ἄδειαν ἀπουσίας διὰ λόγους ὑγείας ἢ δι' ἄλλην ἐπείγουσαν ἀνάγκην δέον νὰ τηρῶνται αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζόμεναι διατυπώσεις.

5) Ὑποβάλλουσι τῇ Ἱ. Συνόδῳ ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως πᾶσαν ἀναφορὰν κληρικοῦ, ἀπευθυνομένου πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον διὰ τυχὸν παράπονον αὐτοῦ (ἄρθρ. 14).

6) Ἀναφέρονται εἰς Αὐτὴν κατὰ τὰς περιπτώσεις, ἃς ὁρίζει ὁ περὶ ἐνοριῶν καὶ ἐνοριακοῦ κλήρου νόμος.

7) Ἀνακοινοῦνται τῇ Ἱ. Συνόδῳ πάντα ἐνεργούμενον διορισμὸν ἢ ἀπόλυσιν τοῦ παρ' αὐτοῖς Πρωτοσυγκέλλου, Γραμματέως, Γραφέως ἢ κλητῆρος (ἄρθρ. 37).

8) Ὑποβάλλουσιν ἀντίγραφον τοῦ πρωτοκόλλου ὁρκωμοσίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων (ἄρθρ. 38).

9) Ἀνακοινοῦνται τῇ Ἱ. Συνόδῳ πάντα διορισμὸν ἢ παῦσιν τῶν μελῶν τῶν παρ' αὐτοῖς ἐκκλησ. Δικαστηρίων (ἄρθρ. 44).

10) Ὑποβάλλουσι τὸν φάκελλον τῆς δικογραφίας πάσης δικαστικῆς κατὰ κληρικοῦ ὑποθέσεως, δι' ἣν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ παρ' αὐτοῖς ἐκκλησ. Δικαστηρίου ἡ ἐπιβλητέα ποινὴ εἶναι ἀργία ἢ σωματ. περιορισμὸς μείζων τῶν τριῶν ἐτῶν ἢ καθαίρεσις, ὡς καὶ ἀντίγραφον τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ τοῦ ἐκκλησ. Δικαστηρίου περὶ τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκασιν (ἄρθρ. Καταστ. 38 καὶ Ν. Δ. ἄρθρ. 5).

11) Ὑποβάλλουσι τῇ Ἱ. Συνόδῳ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς ἐπιδόσεως τὰς ὑποβαλλομένας αὐτοῖς ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν παρ' αὐτοῖς Ἐκκλησ. Δικαστηρίων μετ' ἰδίων παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς ἐφέσεως καὶ μετὰ παντὸς τοῦ φακέλλου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου (ἄρθρ. 53 Κατασ. καὶ Ν. Δ. 5 § 6).

12) Ὑποβάλλουσι δύο ἀντίγραφα ἑκάστης τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησ. Δικαστηρίου κατὰ κληρικοῦ διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας σχετικὴν ἔγκρισιν

μετὰ κεκυρωμένου ἀντιγράφου τοῦ ἐπιδοτηρίου (Νομ. Σ΄. § Θ. 8).

13) Ζητοῦσι τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἱ. Συνόδου ἐν περιπτώσει χειροτονίας ἐφημερίων ἄνευ προσόντων εἰς χωρία, ἔχοντα οἰκογενείας κάτω τῶν ὀγδοήκοντα (Ν. Δ. 6 Ν)βρίου 1926).

14) Ἀναφέρουσι πᾶσαν μεταβολὴν ἢ μετακίνησιν τοῦ παρ' αὐτοῖς κλήρου (χειροτονίας, μεταθέσεις, ἀποκάρσεις μοναχῶν, ἀποβιώσεις κλπ.) διορισμοὺς ἡγουμενοσυμβουλίων, μετεγγραφὰς μοναχῶν (Ἐγκύκλιοι Ἱ. Σ.).

15) Προτείνουσι τὴν ἵδρυσιν, ἀνασύστασιν ἢ συγχώνευσιν Μονῆς τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας κλπ. διὰ τῆς Ἱ Συνόδου πρὸς ἔκδοσιν τοῦ αἰτουμένου Διατάγματος (ἄρθρ. 29).

16) Ὑποβάλλουσι τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὰς ἐφέσεις τὰς τυχὸν ὑποβαλλομένας αὐτοῖς κατὰ τῆς ἐκλογῆς ἡγουμ)βουλίων διὰ τὰ περαιτέρω ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς αὐτῶν (ἄρθρ. 64 ἐν συνδυασμ. 48 καὶ 53 καὶ ἄρθρ. 5 Ν. Δ.) καὶ

17) Προτείνουσι τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν διορισμὸν ἢ μετάθεσιν ἱεροκηρύκων διὰ τὴν περαιτέρω παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας ἐνέργειαν πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος (ἄρθρ. 81).

Συνιστῶσα ἐν τέλει ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, ὅπως οἱ Σεβασμ. Ἀρχιερεῖς ἀποτείνωνται αὐτῇ διὰ πᾶσαν τυχὸν ἀπορίαν, ἧς τὴν λύσιν δὲν θὰ εὕρισκον ἐν τῷ Καταστατικῷ χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1923, ὡς οὗτος διερρυθμίσθη διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Σεπτεμ- Νομ. Διατάγματος, ἐν τῷ περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων Νόμῳ τῆς 17 Δ)βρίου 1923 καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ Ἐγκυκλίων Γιαννοπούλου, εὐελπιστεῖ, ὅτι ταχεῖα θὰ εἶναι ἡ ἐξοικείωσις καὶ προσαρμογὴ πρὸς τὴν νέαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1η Νοεμβρίου 1928

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
† Ὁ Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
† Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΙΩΑΚΕΙΜ
† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ὁ Ὕδρας καὶ Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Α΄. Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΡ. ΡΟΥΜΠΑΝΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ

Ὁ ἐκ Γορτυνίας καταγόμενος νέος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων κ. Κων. Γόντικας ἐν συνεντεύξει ἐν τῷ «Ἐλευθέρῳ Βήματι» (τοῦ Σεπτεμβρίου 1928) ὡμίλησε πολλὰ περὶ τῆς παιδείας καὶ μεταρρυθμίσεως αὐτῆς, ὡς καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῷ προεκλογικῷ λόγῳ ἐν Θεσ]νίκῃ. Ἀτυχῶς οὐδὲν εἶπον ἀμφότεροι περὶ τῆς Ἐκκλησίας διότι ἴσως θεωροῦν αὐτὴν ἐν μοίρᾳ Καρὸς ἢ ὡς μὴ ἔχουσαν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀποστολήν. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος οὐδέποτε ἐφρόντισαν ἢ φροντίζουν περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις καὶ μόνη δύναται σπουδαίως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῶν κοινωνιῶν διά τε τῆς ζωογόνου διδασκαλίας καὶ τῆς θείας χάριτος. Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἐμπνέει τ' ἀληθῆ καὶ γενναῖα αἰσθήματα καὶ φρονήματα· διαπλάττει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀναγεννᾷ καὶ συγκρατεῖ τὸ κοινωνικὸν καθεστώς. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην καταλλήλων ὀργάνων, τῶν ἐφημερίων, οἵτινες θὰ ἐργασθοῦν φιλοπόνως καὶ θεοφιλῶς ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου μὲ ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν. Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία γενικῶς εἰπεῖν στερεῖται ἱκανῶν ἐφημερίων διότι οἱ ὑπάρχοντες, ἐκτὸς ὀλίγων, δὲν δύνανται νὰ ἐργασθοῦν, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἱερὰ καὶ ὑψηλή των ἀποστολή. Οἱ πλεῖστοι ἐπιτελοῦν τυπικῶς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ οὐδὲν πλέον. Ἡ δὲ ἵδρυσις τῶν πολλῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν ἥκιστα θὰ φέρῃ τοὺς προσδοκωμένους καρποὺς ἐφ' ὅσον, ἄνευ μισθοδοσίας, ἐλάχιστοι θὰ γίνουν ἐφημέριοι καὶ δὴ εἰς τὰ χωρία ὅπου, εἴπερ που καὶ ἄλλοθι, ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν χρηστοὺς καὶ ἱκανοὺς ἐφημερίους. Εἰς τὰς κενὰς ἢ κενουμένας θέσεις τῶν ἐνοριῶν δὲν εὑρίσκομεν ἀνεπτυγμένους διὰ νὰ χειροτονηθοῦν. Εὑρίσκομεν μόνον ἀποφοίτους τῶν Σχολαρχείων ἢ καὶ κατωτέρω, διότι εἰς τὰ μικρὰ χωρία εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς. Ἡ δὲ πεῖρα ἀποδεικνύει ὅτι προτιμότερον εἶνε νὰ ὑπάρχῃ ἐφημέριος ἐν τῷ χωρίῳ χρηστὸς καὶ ἂν δὲν ἔχῃ μόρφωσιν ἱκανήν, ἢ νὰ μὴ ὑπάρχῃ τοιοῦτος διότι οἱ χριστιανοί, ἄνευ τῆς ἐπιτελέσεως τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν τελετῶν, ψυχραίνονται περισσότερον θρησκευτικῶς καὶ ἀπομακρύνονται τῆς θρησκείας. Ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας (Μαγουλιάνῳ, νῦν Ἀργυροκάστρῳ), ἥτις ἔχει πλέον τῶν 150 οἰκογενειῶν, δὲν εὑρίσκεται κανεὶς νὰ θελήσῃ νὰ γείνῃ ἐφημέριος. Εἰς τὰς μικρὰς ἐνορίας οἱ ἐφημέριοι ζοῦν στενῶς ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας καὶ ἐργασίας· ἔρχονται πολλάκις εἰς σύγκρουσιν μὲ τοὺς ἐπιτρόπους καὶ κατοίκους διὰ τὸν γλίσχρον μισθὸν ἢ τὰ λεγόμενα κανονικά. Τὸ δὲ πολλάκις λεγόμενον περὶ τῆς ἀνάγκης συμπτύξεως χωρίων καὶ ἐνοριῶν, δὲν εἶνε κατορθωτὸν διότι, ὡς ἐν ἑκάστῳ χωρίῳ ὑπάρχει Δημοτικὸν Σχολεῖον, οὕτω ἀπαιτεῖται νὰ εἶνε καὶ ἐφημέριος τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ τὰ χωρία ἀπέχουν μίαν καὶ πλέον ὥραν. Μόνον εἰς τὰς μεγάλας ἐνορίας δύναται ὁπω-

σοῦν νὰ ζήσῃ καὶ ἐπαρκέσῃ ὁ ἐφημέριος ἐκ τῆς μισθοδοσίας καὶ τῶν κανονικῶν τυχηρῶν.

Περὶ τῆς παιδείας ὅμως ὁ ἄλλως ὀλιγόλογος καὶ σεμνὸς Ὑπουργὸς ὡμίλησε πολλὰ καὶ τῶν μεταρρυθμίσεων αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἐπικροτοῦμεν διότι ἡ ἀληθὴς παιδεία εἶνε ἡ βάσις παντὸς ἔθνους. Πρώτη τῶν μεταρρυθμίσεων θεωρεῖται ἡ ἵδρυσις ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν. Ἱδρύθησαν πολλὰ τελευταῖον κλασσικὰ Γυμνάσια καὶ ἐξέρχονται κατ' ἔτος ἑκατοντάδες ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἡμιμαθεῖς καὶ ἀνίκανοι πρὸς πᾶσαν παραγωγικὴν ἐργασίαν. Οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Γυμνασίων εἶνε τὸ πλεῖστον ἀνίκανοι νὰ γράψουν ἀπταίστως καὶ μίαν ἐπιστολήν· προσπαθοῦν δὲ οἱ πτωχότεροι τούτων ἢ νὰ γίνουν δημοδιδάσκαλοι ἐκ τῶν Μονοταξίων Διδασκαλείων ἢ νὰ διορισθοῦν ὑπαλληλίσκοι εἰς διαφόρους θέσεις. «Ἑκατοντάδες σχολείων, λέγει ὁ Πρωθυπουργός, τῆς κλασσικῆς λεγομένης ἐκπαιδεύσεως ἐξακολουθοῦν νὰ ἐξαπολύουν κατ' ἔτος χιλιάδας νέων ἀτελέστατα συνήθως μορφωμένων, ἀνικάνων οὐσιαστικῶς διὰ κάθε παραγωγικὴν ἐργασίαν». Ποῦ θὰ φθάσῃ ἡ τοιαύτη ὑπερπαραγωγὴ τοιούτων ἀποφοίτων τῶν κλασσικῶν Σχολείων, ἕκαστος εὐκόλως δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Τὸ δὲ φοβερώτερον εἶνε ὅτι δὲν μορφώνονται καλῶς καὶ ἠθικῶς, ἡ δὲ ἡμιμάθεια εἶνε, ἀσύγκριτον ὅσον, χειροτέρα τῆς ἀμαθείας.

Ἀληθῶς πρέπει νὰ δοθῇ προσοχὴ εἰς τὴν Παιδείαν καὶ δὴ τὴν δημοτικὴν «τὴν βάσιν τῆς μορφώσεως τῆς ὅλης κοινωνίας». Ἡ φιλομάθεια τῶν Ἑλλήνων εἶνε γνωστή. Ἡ δὲ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις διεδόθη πανταχοῦ καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον χωρίον καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει τριάκοντα ἢ καὶ ὀλιγωτέρας οἰκογενείας καὶ αὐτὴ ἡ μισθοδοσία τῶν δημοδιδασκάλων εἶνε, εἰς τὰ χωρία, τοὐλάχιστον, ἐπαρκής. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι πρέπει νὰ μορφώνωνται παιδαγωγικῶς καὶ ν' ἀναπτύσσωνται, ἀλλὰ κυρίως, καθ' ἡμᾶς, πρέπει νὰ ἔχουν ζῆλον εἰς τὴν ἱερὰν ἀποστολήν των καὶ νὰ ἐμπνέωνται ὑπὸ τῆς θερμῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς παιδευομένους. Ὁ ἄριστα μορφωμένος, ἄνευ ζήλου καὶ ἀγάπης, εἶνε χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Δύναταί τις νὰ γνωρίζῃ τ' ἄριστα παιδαγωγικὰ συστήματα καὶ τὰς ἀρίστας μεθόδους, ἀλλ' ἄνευ ζήλου καὶ ἀγάπης, δὲν δύναται νὰ ὠφελήσῃ καὶ νὰ μορφώσῃ τοὺς νέους, διότι δὲν πρόκειται νὰ μεταδώσῃ ἁπλῶς γνώσεις ποικίλας, ἀλλὰ κυρίως νὰ μορφώσῃ καὶ διαπλάσῃ τὴν ψυχὴν ἠθικῶς, «χρηστότητα καὶ γνῶσιν δίδαξόν με», ὡς λέγει ὁ Δαυΐδ.

Ἐν παλαιοτέροις χρόνοις καὶ δὴ ἐπὶ τῆς δουλείας ἐξήρχοντο μαθηταὶ χρηστοὶ καὶ εὐσεβεῖς καὶ μὲ φιλοπατρίαν, διότι οἱ διδάσκαλοι, καίπερ ἀγνοοῦντες τὰ παιδαγωγικὰ συστήματα καὶ μεθόδους, ἐνέπνεον διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τοῦ ζήλου των εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν χρηστότητα καὶ φιλομάθειαν καὶ φιλοπατρίαν. Ἐξήρχοντο ἐξ αὐτῶν οἱ μεγαλόφρονες καὶ γενναῖοι Τουρκομάχοι. Πρέπει ἄρα νὰ δημιουργήσωμεν πρώτιστα διδασκάλους μὲ μόρφωσιν ἀληθῆ μὲ ζῆλον καὶ φιλοπατρίαν. Ἐμορφώσατε διδασκάλους ἀληθεῖς; ἐλύσατε τὸ ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας—δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα ποῖος—ἀνέπτυξεν ἐν συνεδρίῳ διδασκάλων τὴν ἄποψιν ταύτην ὅτι δηλ. οἱ καλοὶ καὶ μὲ ζῆλον διδάσκαλοι ἀναπληρώνουν τὴν ἔλλειψιν τῶν μεθόδων καὶ τὴν ἄγνοιαν τῶν παιδαγωγικῶν ἀρχῶν καὶ συστημάτων. Ὡς οἱ νόμοι δὲν ὠφελοῦν ἄνευ τῶν ἠθῶν, οὔτε καὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ συστήματα δὲν ὠφελοῦν ἄνευ τῶν καλῶν καὶ χρηστῶν διδασκάλων, οἵτινες δὲν δημιουργοῦνται εὐχερῶς καὶ διὰ μαγικῆς ῥάβδου, οὐδὲ μὲ τὰς πολλὰς γνώσεις καὶ μεθόδους, πολλῷ δὲ μᾶλλον μὲ τὰς μωρὰς καὶ ψευδεῖς θεωρίας τῶν λεγομένων μεταρρυθμιστῶν τῆς Παιδείας τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου». Ὀρθῶς δὲ ὁ νέος Ὑπουργὸς εἶπεν ἐν τῇ συνεντεύξει του, «Δὲν εἶμαι ἐναντίον τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τοῦ διδασκάλου, ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀλλ' αὕτη πρέπει νὰ γίνεται ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ διδασκάλου τοῦ λαοῦ, διότι διδάσκαλος, ὅστις μοναδικὴν μέριμναν ἔχει πῶς νὰ ἐκφύγῃ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός του, εἶνε κακὸς διδάσκαλος», διδάσκαλος ὅστις ἀποβλέπει μόνον εἰς τὸν μισθὸν καὶ τὴν σύνταξιν, προσθέτομεν ἡμεῖς, εἶνε κακὸς διδάσκαλος.

Ἐν γένει εἰπεῖν ἡ νέα ἰσχυρὰ Κυβέρνησις τῶν Φιλελευθέρων ἂς στρέψῃ τὴν προσοχήν της εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῆς παιδείας διὰ τῆς μορφώσεως διδασκάλων ζηλωτῶν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν κατάρτισιν, ἀλλὰ καὶ ἂς μεριμνήσῃ περὶ ἀνορθώσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις παρακολουθεῖ τὸν μαθητὴν καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐκ τοῦ σχολείου. Οἱ ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν σχολείων, ἄλλως ἀτελῶν, εἰσέρχονται εἰς τὴν κοινωνικὴν πάλην τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου ὅστις «ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται». Εἰς τὴν πάλην ταύτην ἐνισχύονται καὶ νικοῦν καὶ στεφανοῦνται ὅσοι εἶνε ὡπλισμένοι διὰ τῶν ἰσχυρῶν ὅπλων τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας, τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀπολύτου θρησκείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ὁποίας ἐσώθη τὸ Ἔθνος ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ ἠνδρώθη καὶ ἐμεγαλούργησεν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ.

† ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Χ.Α.Ν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΙΣΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ε΄.

Ὁ λόγος ἤδη περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἔργου τῆς Χ.Α.Ν. Ἐνεφανίσθη τοῦτο τὸ πρῶτον τῷ 1918 ὡς Ἀμερικανικὴ συμμαχικὴ ἀποστολὴ παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Στρατῷ καὶ Στόλῳ καὶ διετέλεσε τοιοῦτο μέχρι τοῦ 1922. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ταύτην ἡ Χ.Α.Ν. εἰργάσθη ἰδίως ἱδρύουσα «Σπίτια Στρατιώτου». Εἰς τὰ «Σπίτια» αὐτὰ διετήρει πρατήρια διαφόρων εἰδῶν τὰ ὁποῖα ἐπώλει εἰς εὐθηνοτάτας τιμάς, παρεῖχε δὲ εἰς τοὺς στρατιώτας δωρεὰν τὴν γραφικὴν ὕλην διὰ τὴν ἐπιστολογραφίαν αὐτῶν. Ὠργάνωνεν ἅμα τάξεις ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν πρὸς συστηματικὴν ἐξάσκησίν των εἰς ἀθλητικὰς παιδιάς, ἔτι διαλέξεις στρατιωτικὰς καὶ ἠθοπλαστικάς, κινηματογραφικὰς παραστάσεις καὶ ἑορτὰς διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ. Κατήρτιζε καὶ πρόχειρα ἀναγνωστήρια μετὰ βιβλίων, ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Παρόμοιον ἔργον ἐπετέλεσεν ἡ Χ.Α.Ν. καὶ εἰς ἄλλας συμμαχικὰς χώρας, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ. Τὰ πρὸς αὐτὴν θερμότατα συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστήρια τοῦ Στρατάρχου Φός, γνωστοῦ διὰ τὸν θερμὸν ρωμαιοκαθολικισμόν του, ἀποδεικνύουσιν ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας δι' οἱανδήποτε θρησκευτικὴν ἀνάμιξιν δυναμένην νὰ ἐπικριθῇ ἢ καὶ νὰ προκαλέσῃ ἁπλῆν παρεξήγησιν. Οὐδὲν ὡσαύτως παράπονον ἠγέρθη κατ' αὐτῆς οὔτε κατὰ τὸν πόλεμον, ἀλλ' οὔτε καὶ μετὰ τὴν λῆξίν του παρὰ τῶν Γαλλικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐσιώπων, ἐὰν ἤθελον ὀντιληφθῇ τι τὸ ἐπιλήψιμον ἢ καὶ ἁπλῶς ὕποπτον. Καὶ δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Χ.Α.Ν. ἐν Γαλλίᾳ εἶχεν ἱδρύσῃ 3500 «Σπίτια τοῦ Στρατιώτου». Ἐπίσης οὐδὲν παράπονον θρηκευτικῆς ἢ ἄλλης φύσεως ἠγέρθη κατὰ τῆς Χ.Α.Ν. ἐν Πολωνίᾳ, Τσεχοσλοβακίᾳ, Ρουμανίᾳ, Γαλλίᾳ, ὅπου ὡσαύτως προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας της.

Ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ τῆς Χ.Α.Ν. «Ὁ Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου», διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι παρὰ τῷ ἡμετέρῳ στρατῷ καὶ στόλῳ δρᾶσιν αὐτῆς τὴν συνεχάρησαν θερμότατα ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ἔτι δὲ οἱ κορυφαῖοι τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν ὅλων τῶν ἀπὸ τοῦ 1918 ἕως 1922 κυβερνήσεων, καὶ οἱ ἐκ περιτροπῆς ἀρχιστράτηγοι.

Ἡ ἐν Ἀθήναις Χ.Α.Ν. διατηρεῖ:

Ἐκπαιδευτικὸν Τμῆμα. Διδάσκονται εἰς αὐτὸ μαθήματα Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς, Διπλογραφίας καὶ Λογιστικῆς, Στενογραφίας, Γραφομηχανῆς κ.τ.λ.π.

Ἀθλητικὸν Τμῆμα. Εἰς τὰ μέλη τούτου παρέχεται πᾶσα εὐκολία πρὸς τὴν σωματικήν των ἄσκησιν δι' ἀθλητικῶν παιδιῶν, διὰ προπονήσεως καὶ διοργανώσεως ἀγώνων, ἐκδρομῶν, κολυμβήματος, κωπηλασίας κ.λ.π.

Τὸ Ἀθλητικὸν Τμῆμα τῆς Χ.Α.Ν. εἰσήγαγεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν τὰς ἀμερικανικὰς παιδιὰς καὶ ἄλλας ἀγνώστους μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ἑλλάδα τοιαύτας. Καὶ διωργάνωσεν ἐκπαιδευτικὰς τάξεις διὰ τοὺς καθηγητὰς τῆς Γυμναστικῆς καὶ τοὺς ὑπαξιωματικοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ πρὸς εὐρυτέραν μετάδοσιν τοῦ νέου ἀθλητικοῦ πνεύματος παρὰ τῷ στρατῷ καὶ τῇ νεολαίᾳ ἐν γένει.

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐπροπόνησε τὴν Ἑλληνικὴν ὁμάδα, ἥτις ἐστάλη εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῆς Ἀμβέρσης τὴν ὁποίαν καὶ συνώδευεν ὁ διευθυντής του. Διωργάνωσε τὴν Ἕνωσιν τῶν Ποδοσφαιρικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, συνειργάσθη δὲ καὶ μετ' ἄλλων Σωματείων ὄχι μόνον διὰ προσωπικῆς τῶν ἀμερικανῶν ὀργανωτῶν διδαχῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς παροχῆς ἀθλητικοῦ καὶ γυμναστικοῦ ὑλικοῦ ἀξίας ἄνω τῶν 20.000 δολλαρίων.

Ἀναφέρομεν τὸ γυμναστικὸν καὶ ἀθλητικὸν τοῦτο ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. ὡς ἔργον ἐνέχον ἅμα καὶ σπουδαιοτάτην ἠθικὴν σημασίαν. Διότι δι' αὐτοῦ ἡ νεότης ἐθίζεται εἰς τὸ νὰ χρησιμοποιῇ τὸν διαθέσιμον χρόνον της ἐπωφελῶς καὶ ἀθώως, χωρὶς νὰ ἐμπλέκηται εἰς κέντρα νοσηρᾶς καὶ ἐπονειδίστου ἀργίας πρὸς φθορὰν καὶ ἀπώλειαν σώματος καὶ ψυχῆς. Καὶ τούτου ἕνεκεν, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι προνοοῦσι διὰ τὰς γυμναστικὰς καὶ ἀθλητικὰς ἀσκήσεις τῆς νεολαίας πρὸς ἀντιπερισπασμὸν κατὰ τῶν τόσων σαγηνευτικῶν παγίδων, διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖ νὰ ἑλκύσῃ αὐτὴν τὸ σύγχρονον πνεῦμα τοῦ πονηροῦ.

Ἐν Ἑλλάδι δέ, ὅπου τὸ καφενεῖον καὶ ἄλλα μολυσματικὰ κέντρα, ἐπαγίδευον καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, πρόδηλον εἶνε πόσον εὐεργετικὴ ἀπέβη ἡ ἀνάπτυξις τῆς γυμναστικῆς καὶ ἀθλητικῆς κινήσεως, εἰς ἣν μεγίστην συμβολὴν παρέσχεν ἡ πρωτοβουλία τῆς Χ.Α.Ν.

Φοιτητικὸν Τμῆμα. Μέλη τούτου ἐγγράφονται φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν ἀνωτέρων ἐν Ἀθήναις ἄλλων σχολῶν. Σκοπός του εἶνε ἡ δημιουργία ἰσχυρᾶς χριστιανοπρεποῦς φοιτητικῆς νεολαίας

μετὰ πλήρους συνειδήσεως τῶν μεγάλων εὐθυνῶν της κατὰ τὴν ἐπικειμένην σταδιοδρομίαν της ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τμῆμα Παίδων. Ἡ Χ.Α.Ν. ἔχει καὶ Τμῆμα παίδων, ἀπὸ 12-17 ἐτῶν. Σκοπός του εἶνε ἡ διανοητική, σωματική, ἠθική, καὶ κοινωνικὴ διάπλασίς των.

Θεριναὶ Κατασκηνώσεις. Πρὸς τοὺς μετέχοντας αὐτῶν νέους ἡ Χ.Α.Ν. παρέχει σωματικὰς καὶ ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, διαλέξεις ἐπιστημονικὰς καὶ φιλολογικάς, ἐκδρομάς, ψυχαγωγίας ἀθώων παιγνιδίων, ἀπαγγελίας, ᾄσματα, ὕμνους, κινηματογραφικὰς καὶ θεατρικὰς παραστάσεις, ὁμιλίας ἠθικοθρησκευτικάς, ἐκκλησιασμὸν κατὰ Κυριακήν, ὅτε ἡ βυζαντινὴ χορῳδία τῶν κατασκηνωτῶν βοηθεῖ τοὺς ψάλτας. Τοῦ φαγητοῦ προηγεῖται πάντοτε ἐπιτραπέζιος προσευχή, καὶ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν πρὸ τῆς κατακλίσεως τελεῖται προσευχὴ εἰς τὰς σκηνάς. Εἰς θερινὴν κατασκήνωσιν εἰς τὸ Πήλιον, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς φιλοπατρίας, πρωῒ καὶ ἑσπέρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, οἱ κατασκηνοῦντες νέοι παρετάσσοντο πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας καὶ ἔψαλλον τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον.

Ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ δράσει τῆς Χ.Α.Ν. συνεχάρη αὐτὴν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1920 διὰ τὴν ἐν τῷ ἔργῳ σύνδεσιν θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ σωματικῆς ἐξασκήσεως. («Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου», ἀριθ. 10).

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος, ὁμιλήσας κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Σμύρνῃ «Σπιτιοῦ τοῦ Στρατιώτου», εἶπε: «Δὲν πιστεύω νὰ ἀγνοῇ κανεὶς ἐξ ἡμῶν ποίαν μεγάλην ἐκπολιτιστικὴν χριστιανικὴν ἀποστολὴν ἐκτελεῖ ἐν τῷ κόσμῳ ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων. Εγὼ ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ παραστῶ εἰς τὰ ἐγκαίνια καὶ κατόπιν εἰς πολλὰς συναθροίσεις τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐκήρυξα καὶ ἱκανὰ κηρύγματα Χριστιανικὰ εἰς ἱκανῶς μέγαν ἀριθμὸν τοιούτων νέων». Καὶ ὁ Σ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος, ἀναγνωρίζων τὴν εὐεργετικότητα τοῦ καθόλου ἔργου τῆς Χ.Α.Ν. καὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι κλάδου της, καὶ ἐδέχθη τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Τμήματός της καὶ ἐξεδήλωσε διὰ προσφωνήσεων καὶ ὁμιλιῶν καὶ ἄλλης ἐκθύμου συμμετοχῆς τὴν πρὸς τὸ ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. βαθεῖαν αὐτοῦ τιμὴν καὶ ὑπόληψιν.

[Ἀκολουθεῖ]

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυρ. Ε´ Λουκᾶ	Κυρ. ΚΒ´	ΙΑ´	πλ.α´
	11	» Η´ Λουκᾶ	» Ἁγ. Μηνᾶ	Α´	πλ.β´
	18	» Θ´ Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΔ´	Β´	βαρὺ
	25	» ΙΓ´ Λουκᾶ	Ἁγ. Αἰκατερίνης	Γ´	πλ.δ´

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀριστοκρατίας.

Οὐδὲν γεγονὸς κατέστη μετὰ τὸν πόλεμον τόσον ἔκδηλον ὅσον ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀριστοκρατίας ἐν τῷ κόσμῳ τῷ πολιτικῷ κυρίως. Τὸ φαινόμενον δὲ τοῦτο δὲν περιωρίσθη εἰς ἓν ἢ ὀλίγα τινὰ ἔθνη, ἀλλ' εἶνε πανευρωπαϊκόν· καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ γερμανικὴ ἀριστοκρατία, ἡ ὁποία ὑπέφερεν ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον τῆς κυβερνώσης ἀριστοκρατίας ἄλλων χωρῶν, ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἀφάνειαν κατὰ βαθμὸν λίαν σημαντικόν. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ πρωτοβουλία καὶ ὁ «πρῶτος ρόλος» φαίνονται μεταβιβαζόμενα εἰς τὰς ἑνώσεις τῶν γαιοκτημόνων καὶ τοὺς ἐπιχειρηματίας. Τῆς Γερμανίας αἱ ἱστορικαὶ ἀριστοκρατίαι οὐ μόνον ἔχασαν τὰς ἐδαφικάς των ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν παρηγκωνίσθησαν. Ἐν Ρωσίᾳ πᾶσα ἀριστοκρατία ἐξηφανίσθη τελείως ὑπὸ τὸ ἐξοντωτικὸν ὁλοκλήρου τοῦ παρελθόντος καθεστὼς τῶν μπολσεβίκων εἰς βαθμὸν μὴ ἐπιτρέποντα πλέον τὴν ἀναγέννησίν της ὅ,τι δήποτε κἂν ἤθελεν ἐκεῖ συμβῇ. Ἡ αὐστριακὴ ἀριστοκρατία κατεστράφη οἰκονομικῶς ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ μία δημοκρατικὴ ἐπανάστασις ἐστέρησεν αὐτὴν πάσης πολιτικῆς δυνάμεως. Τὰ κατάλοιπα τῆς οὐγγρικῆς ἀριστοκρατίας βαθμηδὸν φαίνονται ὑποχωροῦντα διὰ τῶν ἀγροτικῶν ὑπὲρ τῶν χωρικῶν νόμων, ἐν δὲ τῇ Τρανσυλβανίᾳ ἠφανίσθησαν ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς κατοχῆς. Μέγα πλῆγμα ἡ δημοκρατία καὶ ὁ σοσιαλισμὸς κατήνεγκε καὶ κατὰ τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ἀριστοκρατίας, ὑποχωρεῖ δὲ καὶ ἐν Πολωνίᾳ, τῇ μᾶλλον ἀριστοκρατικῇ ἐν Εὐρώπῃ χώρᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς παλαιούς. Ἐν Ἱσπανίᾳ οἱ εὐγενεῖς εἶνε πτωχοί· ἐν Ἰταλίᾳ οὐδέποτε ὑπῆρξε πραγματικὴ πολιτικὴ ἀριστοκρατία, ἐν δὲ ταῖς σκανδιναυϊκαῖς χώραις μόνον ἐν Σουηδίᾳ συγκρατεῖ ἀκόμη τὴν ἐπιρροήν της. Ὡς αἰτίαι τοῦ φαινομένου φέρονται αἱ σύγχρονοι δημοκρατικαὶ τάσεις, ἡ κεφαλαιοκρατία, ὁ πόλεμος, ἡ μετ' αὐτὸν δημοκρατικὴ εἰρήνη, ἡ μεταπολεμικὴ ἔντασις τῶν σοσιαλιστικῶν καὶ κομμουνιστικῶν ἰδεῶν, ἡ σύγχρονος κοινωνικὴ ἀστάθεια κλ. Πρὸς ταῖς αἰτίαις ἐξετάζονται καὶ τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματα τοῦ βαθμιαίου τῆς ἀριστοκρατίας ἀφανισμοῦ.

'Αλλ' ἡμᾶς οὐδὲν τούτων ἐνδιαφέρει ἀπὸ ἐπόψεως χριστιανικῆς. Ἡ ἀριστοκρατία δὲν ὑπῆρξε δημιούργημα τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι ὁ μόνος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ἄριστος εἶνε ὁ τὸ θέλημα Αὐτοῦ πληρῶν. Ἡ ἀριστοκρατία εἶνε ὑπόλειμμα τοῦ ἐθνισμοῦ, καὶ ἡ ἐξαφάνισίς της δὲν θὰ ἀποτελέσῃ ζημίαν διὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Δὲν ἐνδιαφέρει λοιπὸν ἡμᾶς ἡ μεταπολεμικὴ τύχη της.

«Ἡ θρησκεία μου».

Διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πράγματος παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐξ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ ἀπόσπασμα, δι' οὗ παρέχονται κύριά τινα χαρακτηριστικὰ τῆς θρησκείας, ὡς ποθοῦν αὐτὴν πολλοὶ τῶν συγχρόνων.

«Ποθῶ τὴν αὐτὴν θρησκείαν τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ δώδεκα 'Απόστολοι.

»Ποθῶ νὰ ἔχω θρησκείαν ἡ ὁποία νὰ μὴ διδάσκῃ τὴν μίαν ἡμέραν ὅ,τι τὴν ἐπομένην πιθανῶς θ' ἀρνηθῇ.

»'Επιθυμῶ νὰ ἔχω θρησκείαν, τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὄχι πολιτικά.

»Θέλω νὰ ἔχω θρησκείαν ἡ ὁποία νά μοι ἐπιτρέπῃ νὰ εὑρίσκωμαι εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν προαπελθόντων οἰκείων καὶ φίλων μου.

»Ἔχω ἀνάγκην θρησκείας ἐξ ἴσου ἀποδεκτῆς ὑπὸ τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν, τῶν μεγάλων καὶ τῶν ταπεινῶν, τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ὑπηρέτου, τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ χωρικοῦ.

»Ποθῶ θρησκείαν διδάσκουσαν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἀνταποδίδῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα του καὶ νὰ μὴ τὸν καταδικάζῃ δι' ὅ,τι δὲν ἀποτελεῖ ἴδικόν του σφάλμα.

»'Επιθυμῶ θρησκείαν διδάσκουσαν ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἀγαθὸς καὶ εὐμενὴς πρὸς πάντα τὰ δημιουργήματά Του, ὅτι ἐκάλεσε πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἰς σωτηρίαν καὶ οὐδένα ἐγκαταλείπει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

»Ἔχω ἀνάγκην θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἐπίστευον αἱ ἑκατοντάδες χιλιάδων μαρτύρων φονευθέντων διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν των κατὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθε δὶς κατὰ τὴν Ἑβδομάδα ταύτην εἰς τακτικὰς συνεδρίας συμμετασχόντος καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὕδρας καὶ Σπετσῶν κ. Προκοπίου.

—'Επιτροπὴ ἐκ τεσσάρων Σεβ. Συνοδικῶν ὡρίσθη ὅπως ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς 'Εκκλησίας.

—Παρεπιδήμησεν ἐν 'Αθήναις ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζιχνῶν κ. 'Αλέξανδρος, τυχὸν κανονικῆς ἀδείας.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἔνιοι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, αἰτούμενοι ἀδείας ἀπουσίας ἀπὸ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν, δὲν ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς κειμένας διατάξεις τῶν σχετικῶν νόμων, ἔγνω πρὸς ἄρσιν πάσης ἀταξίας καὶ καὶ νομικῶν συνεπειῶν ὅπως ὑπομνήσῃ δι' ἐγκυκλίου πᾶσι τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις, ὅτι, προκειμένου περὶ αἰτήσεως ἀδείας ἀπουσίας, ἡ μὲν σχετικὴ αἴτησις δέον νὰ ὑποβάλληται ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου (δραχ. 2,50), ὁ δὲ χρόνος ἀπουσίας ἐν συνόλῳ καθ' ἅπαν τὸ ἔτος δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν ἕνα μῆνα, ἵνα ἡ ἄδεια αὕτη εἶναι μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν. Ἡ πέραν τοῦ μηνὸς ἄδεια διὰ λόγους ὑγείας δύναται νὰ παραταθῇ, ὡς ὁ νόμος ὁρίζει.

—Πληροφορούμεθα ἐκ Κεφαλληνίας ὅτι ἀρίστην προὐξένησεν ἐκεῖ ἐντύπωσιν ἡ ἀπόφασις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας περὶ ἐνάρξεως τακτικῶν καὶ συστηματικῶν μεταμεσημβρινῶν κηρυγμάτων ἐν τῷ ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ καθ' ἑκάστην Κυριακήν, ἅτινα ἀνετέθησαν εἰς τοὺς αἰδεσ. ἐφημερίους Πρωτοπρ. 'Ανδρέαν Σκιαδαρέσην καὶ 'Αρχιμ. 'Εμμανουὴλ Καρπάθιον. Συγχρόνως ἡ Α. Σ. ὠργάνωσεν εἰδικῶς διὰ τὴν παιδικὴν νεολαίαν ἀμφοτέρων τῶν φύλων τρία Κυριακὰ Σχολεῖα, ἅτινα θὰ λειτουργῶσιν ἐπὶ μίαν μεταμεσημβρινὴν ὥραν καθ' ἑκάστην Κυριακήν. Τούτων τὸ μὲν θὰ λειτουργῇ ἐν τῷ β' δημοτικῷ ἀρρένων ὑπὸ τὸν αἰδεσ. Ἀνδρέαν Σκιαδαρέσην, τὸ δὲ ἐν τῷ α' δημοτικῷ ἀρρένων ὑπὸ τὸν αἰδ. Θεόδωρον Λαγκούσην, καὶ τὸ τρίτον ἐν τῷ Γυμνασίῳ ὑπὸ τὸν καθηγητὴν τῶν Θρησκευτικῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ 'Αρχιμ. 'Εμμανουὴλ Καρπάθιον. Οὕτω τὰ νεοσύστατα κατηχητικὰ σχολεῖα ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ συμπληρῶσι καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν παρεχομένην εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα θρησκευτικὴν μόρφωσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἐκπαιδεύωσι καὶ τὰ ἐργαζόμενα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τέκνα τοῦ λαοῦ, ἅτινα καθ' οἱονδήποτε τρόπον στεροῦνται τῆς εὐκαιρίας νὰ παρακαλουθῶσι τακτικὰ μαθήματα εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα. Οὐδεμία ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι ἡ Κεφαλληνιακὴ κοινωνία θὰ παράσχῃ ἀμέριστον τὴν ὑποστήριξίν της εἰς τὸ ἀξιέπαινον τοῦτο κοινωνικὸν τῆς 'Εκκλησίας ἔργον, εἰς ὃ ἀφοσιοῦνται ἐπίλεκτοι αὐτῆς λειτουργοί.

—Ἡ Α. Σ ὁ Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. 'Ιάκωβος εἰς ἀνακούφισιν τῆς ὁλονὲν πολλαπλασιαζομένης πενίας ἵδρυσε κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Φιλοπτώχου τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν «Φιλόπτωχον ταμεῖον τῆς Μητροπόλεως Μυτιλήνης», οὗ τὸ Καταστατικόν, συγκείμενον ἐξ ἄρθρων 24, ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 200 τεύχει τῆς 'Εφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἐγκριθὲν διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος. Τὸ Συμβούλιον τοῦ Φιλοπτώχου ταμείου τῆς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, τελοῦν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης, ἀπαρτίζεται ἐκ δύο κληρικῶν διοριζομένων ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως, δύο λαϊκῶν ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Δήμου καὶ τῆς 'Εφορείας τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων καὶ δύο κυριῶν, ὧν τὴν μὲν ὑποδεικνύει ἡ Φιλόπτωχος 'Αδελφότης τῶν κυριῶν, τὴν δὲ ἡ Ἱ. Μητρόπολις. Ὁ κυ-

ριώτερος πόρος τοῦ Φιλ. Ταμείου θὰ εἶνε οἱ στέφανοι κηδειῶν καὶ μνημοσύνων, ἐνοικιαζόμενοι ὑπὸ τῶν βουλομένων—ὥς ποτε ἐγίνετο ἐν Σμύρνῃ — καὶ ἐπιστρεφόμενοι. Ἅμα τῇ ἱδρύσει τοῦ ἐν λόγῳ Φιλοπτώχου Ταμείου ἀνώνυμος εὐσεβὴς ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ αὐτοῦ 20,000 δραχμά,ς ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ παραχθεῖσαν ἀρίστην ἐντύπωσιν.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ζακύνθου ἐτελέσθη ἡ θ. Λειτουργία τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου ἐν τῷ κεντρικῷ τῆς πόλεως Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Πάντων, ὅστις κατ' ἔτος, ἑορτάζων τὴν μνήμην τοῦ Ἀποστόλου—Ἀδελφοθέου, τελεῖ τὴν ἐν λόγῳ λειτουργίαν καὶ κατὰ τὴν α΄. Κυριακὴν μετὰ τὴν μνήμην του, Πατριαρχικῷ γράμματι Τιμοθέου τοῦ Β΄. (1612=1621).Καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος λοιπὸν ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν (28 Ὀκτωβρ.) μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τάξεως ἡ δὲ διεξαγωγὴ καὶ ἡ ἐν γένει τέλεσις αὐτῆς προὐκάλεσε τὸν θαυμασμὸν — ἰδίως τῶν ξένων— καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ εὐσεβοῦς ἀκροατηρίου. Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσαν οἱ αἰδ. Ἱερεῖς Νικόλ. Ἀβούρης Ἱεροκήρυξ, ὁ ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Διον. Κομβήσης καὶ ὁ εὐσ. Διον. Παυλόπουλος μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Χαραλαμ. Κοφηνοῦ. Εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ στηθέντα ἐν μέσῳ τοῦ Ναοῦ κινητοῦ Ἄμβωνος ἀνεγνώσθησαν αἱ περικοπαὶ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Καὶ ὁ μὲν Αἰδ. κ. Κομβήσης ἀνέγνωσε τὸ ιβ'. κεφάλαιον τῆς ἐξόδου (στίχ. 1—28), ἐν ᾧ περιγράφεται ὡς γνωστὸν ἡ θυσία τοῦ πασχαλίου ἀμνοῦ. Ὁ δὲ Αἰδ. κ. Παυλόπουλος ἀνέγνωσε τὸ Ἀποστολικὸν Ἀνάγνωσμα (ἐκ τῆς Α΄. πρὸς Κορινθίους κεφ. δέκατον στίχ. 1—22)· καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας (Κορ. ζ΄. Λουκᾶ). Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Βήματος (τοῦ κινητοῦ δηλ. Ἄμβωνος) ὁ Ἱεροκήρυξ Ἀβούρης καὶ ἀνέπτυξε τὰ ἀναγνωσθέντα, ὁμιλήσας περὶ λειτουργίας καὶ δὴ περὶ τοῦ Μυστηστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἣν προεικόνιζεν ἡ θυσία τοῦ ἀμνοῦ ἐν τῇ Παλαιᾷ Οἰκονομίᾳ. Ἡ Ἱεροπραξία ἐν ὅλῳ διήρκεσεν ἐπὶ δύο ὥρας· οἱ δὲ ἀκροαταὶ ἀπελύθησαν ἐν εἰρήνῃ καὶ κατανύξει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Εὐρύτατα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας διεδόθη καὶ ἀνεγράφη ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ, ἀναφέρομεν δ' ἐνταῦθα μετ' ἐπιφυλάξεων, ὅτι, κατὰ τὰς ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ Βατικανοῦ ἐπιμόνως κυκλοφορησάσας φήμας, ἐπίκειται λίαν προσεχὴς ἡ ὁμαδικὴ προσχώρησις τοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξου κλήρου τε καὶ λαοῦ εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς λόγος τῆς προσδοκωμένης ἐξομώσεως ταύτης ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν διαδόντων τὴν ἐν λόγῳ φημολογίαν ἡ πλήρης ἐξάρθρωσις τοῦ ὀρθοδόξου ἀλβανικοῦ κλήρου καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτοῦ πρὸς σχηματισμὸν Συνόδου τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Ὡς κύριος παράγων τῆς κινήσεως ταύτης ἀναφέρεται ὁ οὐνιτισμός. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς διαδόσεως τῆς εἰδήσεως ταύτης «τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Βορειοηπηρωτῶν, συνελθὸν ἐκτάκτως καὶ μελετῆσαν τὴν κατάστασιν τῶν ἐν Βορείῳ Ἠπείρῳ ἀδελφῶν του, οἷα διεμορφώθη ἐσχάτως τόσον ἐν σχέσει πρὸς τὴν μὴ λειτουργίαν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων μηδὲ εἰς τὰς Ἑλληνογλώσσους Κοινότητας, πρὸς δὲ καὶ κυρίως εἰς τὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἕδρας προσπάθειαν, ὅπως προσηλυτίσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους πληθυσμοὺς οὐ μόνον τῆς Βορείου Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Ἀλβανίας, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ὑπευθύνου Κυβερνήσεως, παραγνωριζούσης πᾶσαν ἀρχὴν ἠθικῆς δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας συνειδήσεως τῶν Βορειοηπηρωτικῶν πληθυσμῶν, ἐξέδωκε τὸ ἀκόλουθον ψήφισμα: Διαμαρτύρεται ἐνώπιον τῆς παγκοσμίου Κοινῆς Γνώμης διὰ τὴν πρωτοφανῆ ταύτην στέρησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τῶν ἐν Βορείῳ Ἠπείρῳ ἀδελφῶν του. Ἀποφασίζει, ὅπως ἐπιδοθῇ διαμαρτυρία, λεπτομερῶς ἀναγράφουσα τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ὡς φυσικὸν προστάτην τῶν μειονοτήτων. Ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Κορυφὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ πάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ὅπως ὑψώσουν φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ἀπειλουμένης ἀποσπάσεως τῶν τέκνων της ἐκ τῶν κόλπων Αὐτῆς. Ὑπομιμνήσκει εἰς τὴν Ἀλβανικὴν Κυβέρνησιν τὴν δήλωσιν, ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, περὶ σεβασμοῦ τῆς γλωσσικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως. Παρακαλεῖ τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον, ὡς ἐκπρόσωπον τῆς Κοινῆς Γνώμης, ὅπως ὑψώσῃ φωνὴν κατὰ τῆς περιφρονήσεως τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τῶν εἰς Ἀλβανίαν προσαρτηθέντων Βορειοηπειρωτικῶν πληθυσμῶν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ ἄρτι ἐν Ἀδὶς-Ἀμπέμπα, ἕδρᾳ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἐγκαθιδρυθεὶς σ. μητροπολ. Ἀξώμης κ. Νικόλαος προσκληθεὶς παρέστη κατὰ τὴν ἔν τε τοῖς ἀνακτόροις καὶ ἐν τῷ αἰθιοπικῷ ναῷ τῆς ἁγ. Τριάδος τελεσθεῖσαν στέψιν τοῦ νέου βασιλέως τῆς Ἀβυσσηνίας Τάφφαρι Μακόννεν, γενομένην μετὰ περισσῆς μεγαλοπρεπείας καὶ πομπώδους ἐθιμοτυπίας, αἵτινες διακρίνουσιν ἐν γένει τὰς πανηγυρικὰς αἰθιοπικὰς τελετάς. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας ἐπίθεσιν τοῦ βασιλικοῦ στέμματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ διαδόχου καὶ τὰς ἐπακολουθησάσας προσφωνήσεις καὶ εὐχὰς τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου τῆς Ἀβυσσηνιακῆς Ἐκκλησίας, ὁ πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος μητροπολίτης Ἀξώμης προσελθὼν πρὸς τὸν νέον βασιλέα ηὐλόγησεν αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας. Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς στέψεως ὁ σεβ. Ἀξώμης ἐπισκεφθεὶς τὸν αἰθιοπικὸν ναὸν τῆς ἁγ. Τριάδος ἐγένετο δεκτὸς μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ ὑπὸ τοῦ αἰθιοπικοῦ κλήρου. Θυμιάσας καὶ εὐλογήσας τὸ συναθροισθὲν πλῆθος, καὶ δεηθεὶς πρὸ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου, τῶν Βασιλέων καὶ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, προσεφώνησεν εἶτα τὰ πλήθη, ὁ δ' ἡγούμενος ἁπάντων ἐξεδήλωσε, σὺν ἄλλοις, τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν διότι διὰ τοῦ ἁγίου Φρουμεντίου καὶ ἄλλων ἱεραρχῶν διέδωκε καὶ ἐστερέωσε τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, ἐπεῖπε δὲ ὅτι, ἐὰν σήμερον ὑφίσταται διαφορὰ μεταξὺ τῶν

ὀρθοδόξων καὶ τῶν αἰθιόπων, αὕτη δέον νὰ καταλογισθῇ εἰς τὰς μακρὰς τῶν χρόνων καὶ τῶν τόπων ἀποστάσεις.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐκ Βελιγραδίου ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἀπεπεράτωσε τὴν σύνταξιν τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὰς ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις καὶ τῷ Καναδᾷ ὀρθοδόξους Σερβικὰς Ἐκκλησίας, ὑπάγουσα ταύτας ὑπὸ δύο ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι θὰ διορισθοῦν ἐκ Βελιγραδίου, ὁ εἷς διὰ τὰς Ηνωμ. Πολιτείας καὶ ὁ ἕτερος διὰ τὸν Καναδᾶν.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Δυνάμει τῆς ὑπ᾽ ἀριθ. 3167 ἐ. ἔ. ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἔρανος Νεοχωρίου Μεσολογγίου δρχ. 3707.— Μητροπολίτης Δημητριάδος 1500. Μητροπολίτης Ἄρτης 6375.— Μητροπολίτης Κεφαλληνίας 16955,45.— Ἀρχιερατ. Ἐπίτροπος Μετσόβου 625. - Ἱερὰ Μονὴ Χρυσοποδαριωτίσσης 300.— Δημ. Σχολὴ Λιθακίων 51,50.— Μητρόπολις Θήρας 500.— Ἱερὰ Μονὴ Φανερωμένης 500.— Μητροπολίτης Καρδαμύλων 500.— Μητροπολίτης Ναυπακτίας 3951.— Ἐν ὅλῳ δρχ. 34.964,95.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κωνστ. Δ. Παπαδημητρίου Καθηγητοῦ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς καὶ τοῦ Μουσικοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν, Μελῳδικαὶ ἀσκήσεις βυζαντινῆς μουσικῆς. Πρακτικὴ μέθοδος πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, τῶν Διδασκαλείων καὶ τῶν Ὠδείων καὶ παντὸς φιλομούσου. Ἀθῆναι 1928. Ἡ ἔκδοσις τῆς μεθόδου ταύτης, καθ᾽ ἃ αὐτὸς λέγει προλογιζόμενος ὁ σ., ὀφείλεται τὸ μὲν εἰς τὸ ἀκατάλληλον τῆς γνωστῆς «Κρηπῖδος» τοῦ Φωκαέως διὰ τὴν σύγχρονον διδασκαλίαν τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, τὸ δὲ εἰς τὸ ὅτι αἱ προσπαθήσασαι ν᾽ ἀντικαταστήσωσιν αὐτὴν νεώτεραι μουσικαὶ μέθοδοι δὲν ἔλυσαν τὸ ζήτημα τῆς μεθοδικῆς διδασκαλίας τοῦ πρακτικοῦ μέρους τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ἡ προτεινομένη ὑπ᾽ αὐτοῦ διὰ τοῦ ἔργου τούτου μέθοδος, ἀπόσταγμα μακρᾶς πείρας καὶ εὐδοκιμωτάτης διδασκαλίας τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, περιέχει σύστημα μεθοδικῆς σειρᾶς γυμνασμάτων χωρούντων ἐκ τῶν ἁπλουστέρων εἰς τὰ δυσκολώτερα, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι ἐφαρμοζομένη ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς θὰ ἀποδώσῃ τούς τε ὑπὸ τοῦ σ. καὶ τοὺς ὑφ᾽ ἡμῶν προσδοκωμένους καρπούς.

Παναγιώτου Ν. Τρεμπέλα, Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ. Ἀθῆναι, 1928, Ἔκδοσις «Ζωῆς». Πᾶν περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔργον, εἴτε παλαιόν, εἴτε νεώτερον, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπόπειρα ἀπαντήσεως εἰς τὸ ὑπ᾽ Αὐτοῦ Ἐκείνου τεθὲν πρὸς τοὺς ἀποστόλους ἐρώτημα: «τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;» Καὶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα τοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἀπολογητικῶν καὶ θεολογικῶν ἔργων γνωστοῦ συγγραφέως ἀποτελεῖ μίαν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἐξ ἀφορμῆς τῶν μεταπολεμικῶν θεωριῶν, αἵτινες καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἀφῆκαν ἀπρόσβλητον, «ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὡς λέγει ὁ σ., τοῦ νὰ ὑποβοηθήσωμεν κατὰ τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις τοὺς δυστάζοντας ἀκόμη καὶ κυμαινομένους καὶ μὴ ἑδραιωθέντας εἰς φρόνημα σταθερὸν περὶ τοῦ Ἰησοῦ». Τὸ ἔργον, διῃρημένον εἰς μέρη τρία, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ πραγματεύεται περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἱστορεῖ τὸν «Ἰησοῦν τῆς ἱστορίας» καὶ διὰ τοῦ τρίτου ἐρευνᾷ τὰ τεκμήρια τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ. Κατὰ ταῦτα, ἡ μέθοδος τοῦ ἔργου εἶνε κυρίως ἱστορικοκριτική, ἀπόπειρα δηλ. γνώσεως τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς ἱστορίας διὰ τῆς ἐρεύνης τῶν ἱστορικῶν τεκμηρίων καὶ δεδομένων. Τὸ σύγγραμμα εἶνε προϊὸν φιλοπόνου ἐρεύνης καὶ εὐσεβείας πλουσίας, συνιστᾶται δὲ οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἤδη ἔμπεδον κεκτημένους τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀλλὰ μάλιστα πρὸς τοὺς ὁπωσδήποτε κλονουμένους καὶ ἀμφιβάλλοντας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 Ἀθῆναι